

Sygn. akt II Ka 305/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020 r.

sprawy **J. D. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 13 lutego 2020 r. sygn. akt II K 212/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 305/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 13 lutego 2020 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 212/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wobec bezpodstawnego przyjęcia, iż w ustalonym stanie faktycznym zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w sytuacji, gdy z uzasadnienia nie wynika, by oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadzenia za pomocą wprowadzenia w błąd w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wyprzedzając zasadniczą część niniejszych wywodów, Sąd Okręgowy czuje się zobligowany, by zaznaczyć, iż wywiedziona apelacja po części jest nielogiczna i wewnętrznie sprzeczna. Proces karny nie polega</p>		

bowiem na wskazywanym w apelacji pierwotnym dokonaniu przez Sąd na nieustalonej podstawie stanu faktycznego, który następnie implikuje określoną ocenę zebranych dowodów, ale na postępowaniu dokładnie odwrotnym – Sąd przeprowadza postępowanie dowodowe, następnie dysponując całością materiału dowodowego dokonuje jego kompleksowej oceny i dopiero na podstawie wyników tego całościowego procesu (gdy już wie, na których dowodach i w jakiej części może się oprzeć, a które musi odrzucić jako niemiarodajne), dokonuje ustaleń faktycznych. Ponadto, jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, zarzut obrazy prawa materialnego jest dopuszczalny tylko w sytuacji, gdy nie są kwestionowane dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne (które nie mogą być kwestionowane bez zarzutu obrazy przepisów postępowania) – bowiem zarzut taki opiera się na twierdzeniu, że w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd meriti dokonał błędnej jego subsumpcji, nieprawidłowo stosując (lub nie stosując) konkretny przepis prawa materialnego. Tymczasem apelacja podnosi zbiorowo wszystkie możliwe zarzuty i to bez zachowania ich odpowiedniej chronologii. Dlatego też, czyniąc przedmiotowe uzasadnienie czytelnym i przejrzystym, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności ustosunkuje się do zarzutu obrazy prawa materialnego, by następnie wyrazić swoją opinię co do zarzutu obrazy prawa procesowego i zakończyć na analizie rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych.

Nawiązując bezpośrednio do treści zarzutu podniesionego przez obronę w pkt I wywiedzionego środka zaskarżenia, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż rzeczywiście przestępstwo oszustwa, spenalizowane art. 286 § 1 kk, jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych, wobec czego charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu, a przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2011 roku, wydane w sprawie o sygn. akt III KK 181/10).

Jednakże, rzeczony w akapicie powyżej wykazanie nie może być utożsamiane z uznaniem, iż Sąd ferujący dany wyrok, w treści jego uzasadnienia, zobligowany jest do ujęcia wprost, poprzez użycie skonkretyzowanego zwrotu, iż dany sprawca działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, zwłaszcza jeśli wniosek taki – jasny i jednoznaczny - płynie z prawidłowej interpretacji lektury tychże pisemnych motywów orzeczenia. W realiach niniejszej sprawy, o fakcie działania J. D. (1) z zamiarem bezpośrednim przesądzają choćby okoliczności prawidłowo wyszczególnione przez Sąd Rejonowy w stosownej tabeli,

gdzie tenże Sąd jako fakty uznane za udowodnione przywołał chociażby początki znajomości stron i dalsze budowanie więzi pomiędzy nimi przez oskarżonego, nakierunkowane właśnie na stworzenie sobie warunków do popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Prawidłowa wykładnia ustalonych i wykazanych przez Sąd pierwszej instancji okoliczności nakazuje bowiem przyjąć, iż relacja o charakterze matrymonialnym pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną bynajmniej nie była szczerą, a jedynie miała na celu zachęcenie M. M. (1) do inwestycji w planowaną przez J. D. (1) działalność. Oskarżony wykorzystując więź zbudowaną pomiędzy nim, a M. M. (2), wprawdzie wprost złożył jej propozycję założenia spółki komandytowej, po czym przyjął od niej pieniądze w wysokości 10.000 złotych, werbalnie określoną jako pożyczkę, a następnie środki uzyskane ze sprzedaży przez nią nieruchomości, jednakże pomimo tego do sfinalizowania rzeczonyj działalności - wobec własnej bierności - nie doprowadził. Nie zwrócił też M. M. (2) pożyczonych na ten cel oraz zainwestowanych przez nią pieniędzy, choć ta wielokrotnie kontaktowała się z nim w tej sprawie. Dlatego też, w odpowiednio ustalonym stanie faktycznym i jego odzwierciedleniu zawartym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, konkluzja inna niż stwierdzenie, że oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru byłaby absurdalna. Wobec powyższego uznać należy, iż pomimo, że Sąd Rejonowy nie wskazał wprost, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim (poprzez użycie właśnie takiego zwrotu), to prawidłowa analiza całości

<p>pierwszoinstancyjnego uzasadnienia, a w szczególności ustalonych przez Sąd Rejonowy faktów, nie może prowadzić do wniosków przeciwnych. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i szczegółowy przedstawił sposób działania sprawcy, w tym jego intencje wobec pokrzywdzonej, który w sposób kategoriyczny przeświadcza o istnieniu zamiaru bezpośredniego po stronie J. D. (1).</p> <p>W świetle całości powyższych rozważań omawiany zarzut uznać należało za oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania w postaci naruszenia art. 7 kpk wobec niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego oceny dowodów w postaci zeznań M. M. (2) i przyznanie jej pełnej wiarygodności i uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień J. D. (1) tylko z powodu ich sprzeczności z pozostałymi dowodami.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Konfrontując zarzut apelacyjny o obrazie przepisu procesowego, tj. art. 7 kpk, stanowczo stwierdzić należy, iż ten nie znalazł potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, lecz nie dowolnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn.</p> <p>W tym miejscu zauważyć wypada, iż ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się</p>	

do prostego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody korzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12), a takich naruszeń, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący skutecznie nie wykazał.

Omawiany zarzut obrazy przepisów postępowania skarżący oparł bowiem jedynie na twierdzeniu, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego, które – w jego ocenie – zasłużyły na obdarzenie wiarą w całości i poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o rzezone źródło dowodowe oraz niesłusznym przyznaniu wiary zeznaniom pokrzywdzonej. W ten sposób jednakże apelujący nie mógł

skutecznie podważyć rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierdzeń obrony, jakoby niewiarygodne były spójne i logiczne zeznania świadka, które korespondowały z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, a na wiarę zasłużyły wyłącznie irracjonalne depozycje jego klienta, stanowiące realizację przyjętej przezeń linii obrony, a do tego wywody zawarte w apelacji się sprowadzały. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie ustawowe wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił.

Analizując tę materię należy nie tracić nadto z pola widzenia faktu, iż oskarżony w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności. W ramach przysługującego mu prawa do obrony może on zatem odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień, a fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak (...) na składanie

wyjaśnień (co również jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Uznanie ich niewiarygodności nie oznacza wcale, że na oskarżonego przerzucony został, z naruszeniem art. 74 § 1 kpk, ciężar dowodzenia jego niewinności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. akt III KK 363/07).

W świetle powyższego oczywistym jawi się, że dowód z wyjaśnień oskarżonego winien być poddawany takiej samej ocenie, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Z tej więc przyczyny wiarygodność złożonych przez oskarżonego wyjaśnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak zeznania M. M. (2) były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on swojemu sprawstwu, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Dlatego też, argument obrońcy, jakoby uznać należało, iż fakt, że wyjaśnieniom oskarżonego przeczą pozostałe zgromadzone w sprawie źródła dowodowe, nie winien rzutować na ocenę ich wiarygodności, nie mógł skutecznie przekonać Instancji Odwoławczej, której pogląd na rzeczoną kwestię jest wręcz odwrotny. Oczywiście, zdarzają się sytuacje procesowe, gdy szczerym wyjaśnieniom oskarżonego zaprzecza pozostała część zgromadzonego w toku danego procesu materiału dowodowego, jednakże ma to miejsce niezmiernie

rzadko. W realiach niniejszej sprawy, Sąd Odwoławczy nie dopatrył się podstaw, dla których powołani w toku postępowania niezależni świadkowie, mieliby zeznawać niezgodnie z prawdą, tylko po to, by obciążyć J. D. (1). Nawet skarżący, który postulował za przyznaniem wiarygodności depozycjom oskarżonego, pomimo ich niespójności z pozostałymi osobowymi źródłami dowodowymi, w uzasadnieniu do wywiezionego środka zaskarżenia w żaden sposób nie uargumentował swojego stanowiska i jedynie lakonicznie odniósł się do rzekomej obrazy przepisów postępowania, a opierając swoje obszerne wywody wyłącznie na problematyce ewentualnego braku zamiaru po stronie oskarżonego – co stanowiło już przedmiot rozważań Sądu Okręgowego. Wobec powyższego, tak w ocenie Sądu Rejonowego, jak i Instancji Odwoławczej, bacząc na rozbieżności pomiędzy wersją zdarzeń zaprezentowaną przez oskarżonego, a zgodną i przekonującą relacją pozostałych świadków, uznać należało, iż J. D. (1), dążącemu do korzystnego dlań rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie pozostało nic innego jak podjąć próbę zaprezentowania się w oczach ferującego wyrok Sądu jako niedoszły, acz uczciwy przedsiębiorca i oparcie linii obrony na negowaniu swojego sprawstwa, usprawiedliwianiu się brakiem istnienia po jego stronie zamiaru wprowadzenia w błąd M. M. (2) i wreszcie kwestionowaniu relacji emocjonalnej jaką z tą, dla uzyskania zamierzonej korzyści majątkowej, uprzednio budował.

Reasumując tę część niniejszych wywodów, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w pełni podzielił

stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków, w tym M. M. (2). Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, dokonanej przez Sąd meriti bardzo obszernie, we wzajemnym powiązaniu, ograniczając się do nijak nieprzekonującego stwierdzenia, że wyjaśnienia oskarżonego pomimo ich niezgodności z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, zasługują na przyznanie im wiary, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego. Raz jeszcze podkreślić należy, iż Sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę wszelkie zgromadzone na rozprawie dowody, w tym składane przez oskarżonego wyjaśnienia lecz dokonał ich krytycznej oceny i logicznie wykazał, dlaczego uznał je za dowody, które nie mogą wykazać braku winy oskarżonego – zaś apelacja nie wykazała w przekonujący sposób, dlaczego owa ocena miałaby być uznana za nieprawidłową. Wobec powyższego, jak już nadmieniono powyżej, zaprezentowaną przez apelującego obrońcę ocenę dowodową, odmienną od tej w wydaniu Sądu pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak tylko jałową, bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

Wniosek

<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony J. D. (1) zobowiązany był do zwrotu całej przekazanej mu przez M. M. (3) kwoty w sytuacji, gdy część tej kwoty została przekazana za zakupy dokonywane na rzecz J. D. (2), a tym samym mogła stanowić darowiznę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W kontekście powyższych rozważań chybnym okazał się być kolejny zarzut skarżącego, wyrażający się w twierdzeniu, iż Sąd niższej instancji ferując zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest bowiem silnie powiązany z omówionymi powyżej zarzutami natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych</p>		

przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafnym tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Zarzut ten nie może zatem sprowadzać się do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku w sprawie o sygn. akt II KR 355/74). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której apelujący takowych uchybień nie wykazuje poprzestając na zaprezentowaniu własnej, odbiegającej o wymogów płynących z treści art. 410 kpk, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd pierwszej instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 80/06).

Na marginesie dodać warto, iż to Sąd meriti dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie dowodów uznanych przezeń za wiarygodne odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest

<p>kontrola pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia pod kątem zgodności ustalonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego. Bacząc na treść wywodów zawartych we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, stwierdzić zatem winno się, iż zarzut apelującego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował stanowisko Sądu niższej instancji, iż oskarżony J. D. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek apelacyjny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 13 lutego 2020 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 212/19.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych przez obrońcę zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636.

7. PODPIS